

[Bording.]

forstaa, at det skulde være mod hans Opfattelse at gaa med til Udgifter ved Foranstaltninger til Hjælp for kriseramte Landboere, som i høj Grad trænger til Støtte og er lige saa berettigede, ja, mere berettigede, til at faa det end de københavnske Rigsmænd, der vil faa Fordel af de 13 Mill. Kr.s Lettelse paa Formueskatten.

Jeg tvivler meget om, at der nogen Sinde her i Rigsdagen er foreslaaet en mere udpræget Københavnerlov end Lovforslaget om de 13 Mill. Kr.s Skattelettelse for Formueejerne. Jeg forstaaer ikke, hvordan det højtærede Medlem Hr. Pinstrup kan sanktionere en saadan Gavepolitik: Ingen-ting til det kriseramte Landbrug og 13 Mill. Kr. til Formueejerne i Storkøbenhavn! Jeg venter, at det ærede Medlem, næste Gang han skal holde sin aarlige Udskældningstale til København, vil være mere sandhedskærlig og i alt Fald tilføje: Selvfølgelig gælder det ikke dem, der har over 100 000 Kr. i Formue; det er kun de fattige Københavnerne, der er nogle Skurke og trænger til at faa en lille Omgang med Krabasken. Det maa være det ærede Medlem Hr. Pinstrups Pligt næste Gang at give en saadan Tilføjelse.

Jeg mener, den højtærede Landbrugsminister efterhaanden maa komme til den Erkendelse, at det ikke alene er en Barmhjertighedsgerning, man udfører overfor Landbruget, hvis man gennemfører Kriseforanstaltninger, men at det er en Forpligtelse, Rigsdagen og Regeringen har overfor de kriseramte Landbrugere. Det maa saa meget mere forventes, at Ministeren kommer til denne Erkendelse, som han har sit store Ansvar for den uheldige Udvikling, idet han i Perioden 1920—24 var Medlem af den Neergaardske Regering. Thi denne Regering sammen med Parterne Venstre og de Konservative, som den Gang havde Flertal i Folketinget, og sammen med Nationalbanken er i Virkeligheden ansvarlig for, at Landbruget nu tynges i Knæ af den mægtige Gældsbyrde. Det skyldtes nemlig den Periode, at Gældsbyrden efter de ganske vist noget mangelfulde Oplysninger, vi fik i Fjor af Ministeren om Landbrugets Gældsforøgelse, er omtrent fordoblet i de omtrent 6 Aar, vi havde den lave Krone.

I Landdistrikterne — man har i alt Fald hidtil ikke kunnet foretage nogen anden Deling, men jeg haaber, Ministeren nu vil være i Stand til at give os mere paa- lidelige Oplysninger — har man under den lave Krone forøget Gældsbyrden med ca. 1 600 Mill. Kr., og naar man har gjort det

i en Periode, hvor de Herrer selv havde Ansvaret for Styrelsen, saa kan man ikke fritage sig for Forpligtelsen til at hjælpe de Landboere ud over Vanskelighederne, som netop paa Grund af denne Situation har faaet denne mægtige Stigning i deres Gældsbyrde.

Jeg kunde have Lyst til at drage et Par Sammenligninger for at vise, hvor forfærdeligt denne forøgede Gældsbyrde virker overfor Landbruget. Før Krigen svarede Landbruget ca. 100 Mill. Kr. i Rente af den faste Gæld, mens det nu svarer ca. 200 Mill. Kr., og hvis man kunde faa Oplysninger om den løse Gæld, vilde det naturligvis vise sig, at ogsaa den er steget ganske enormt. Denne kolossale Stigning af Gælds- og Forrentningsbyrden for det danske Landbrug betyder, at det nu maa arbejde med dobbelt saa store Poster til Forrentning som før Krigen. Dette Beløb paa 100 Mill. Kr., som Landbruget maa betale mere, det faar det arbejdende danske Landbrug — det være sig dem, der arbejder selvstændigt, eller de Landarbejdere, som arbejder for en lille Løn — mindre for det Arbejde, det udfører, i Forhold til hvad det fik for sit Arbejde før Krigen.

Derfor er der heller ingen Tvivl om, at den Skattebyrde, der hviler paa Landbruget, ikke mindst paa det kriseramte Landbrug, er for intet at regne i Sammenligning med den Gældsbyrde, der hviler paa det. I Ejendomsskat betales der alt i alt af Landbruget ca. 80 Mill. Kr., fordelt over hele Landbruget i Forhold til Ejendommens Størrelse og Godhed, saaledes at det altsaa ikke fortrinsvis rammer de overprioriterede Landbrugere, og i direkte Statsskat, Formue- og Indkomstskat til Staten — altsaa de Skatter, med Hensyn til hvilke Regeringen nu har foreslaaet at give Lettelser —, betaler de danske Landmænd ikke mere end ca. 40 Mill. Kr.

Altsaa, i direkte Statsskat og i Ejendomsskat kommer man alt i alt ikke op paa mere end godt Halvdelen af det Beløb, der som Forrentningsbyrde hviler paa Landbruget. Samtidig maa man saa tage i Betragtning, at det først og fremmest er de Landbrugere, der kom ind under den lave Krone, som maa bære den forøgede Gældsbyrde, fordi det var i den Periode, Gældsstigningen foregik. Og foretager man en Undersøgelse, som jeg f. Eks. har gjort det i Østjylland, vil man finde, at man der for gode, mindre Gaarde betaler saadant noget som 15 Kr. pr. Td. Land alt i alt i Ejendomsskat til Amt og Kommune, mens mange af dem, der har købt Ejen-